

palluvad. Oh! Jummal, õhkas naene, siuna
 olled wäggeu ja wõid aidata, hallasta siis ka
 mo ekfinud mehhe peale, et ta omma kurja seltsi
 mahha jättaks ja hakkaks sind armastama. Ja
 se kallis Õnnisteggia, kes igga inimese palwet
 tähhele pannes, kulis ka truwi naese õhkamist.
 — Kõrtsis ei teatud ühti pühhapäwaist ehk temma
 pühhitsemisest; mehhed ajasid jõlledat kõnnet,
 jõid ja mängisid kaarta. Kavel olli jubba enam
 kui ükskord wõinud kui kõrtsi uks lahti läks ja
 üks wanna herra tupp aastas. Wõral ollid
 upseri rided selgas, suur wõidurist rippus rinna
 peal, ja ta olli ühhe käega, sest teine olli temmal
 sõas mahha lastud. Kõik wahtisid immetelledes
 temma filmi. Ta rakis kõrtsimikule, et üks
 temma waneri rattastest katki läinud, ja tahtis
 ni kaua toas odada kui kutser sedda saaks ärra-
 parrandanud. Wanna sõapealik istus kaardilaua
 liggi ja hakkas mängiatega lahkeste kõnnelema;
 juttustas neile omma soldati põhwe, ja küsis
 kas ehk mõnni ka nende hulgas olleks, kes isse

wiimjes sõas olnud. Temma liggem, üks kingsep,
 ja weel teist kaks astusid liggemale, kõik kolm ollid
 soldatid olnud, ja iggakiks neist rakis sest, mis
 ta sõas teinud ja näinud. Wanna pealik rakis
 Jummalala abbist ja wäggeu tekkudest sõas.
 Temma ütles, et mees, kes lahkingis olnud, ja
 sedda hirmsat werre ärrawallamist seal näinud,
 ei tohiks keige omma ello ajal ärraunnustada,
 et temma surma juus olnud. Tõe polest, arm-
 sad sõbrad, ütles ta, mul on halle meel ja
 pannen süddameist immeks, et teie kõik se pühha-
 päwa kaardilaua juures istute. Sõas watasin ma
 mittukorda halleda süddamega kui mõnni upser
 kaardilauast lahkingi läks, kus allati surma ingel
 meie filmi watas. Ka teil ta ei olle kaugel.
 Undke need kaardid seia, minna tahhan neid teile
 tähhendada. Waatke need puunased süddamed
 siin kaardi peal naad tähhendawad need ahhästud
 ja werrised süddamed teie naestest ja lastest, kelle
 iggapäwased leiwafutäies teie kaardilaua kõrwas
 ärrajote ning läbbilöte, ja unnuustate ärra omma